

Зміст підготовки науково-педагогічних працівників ЗВО в умовах воєнних реалій (український досвід)

*Куртяк Федір Федорович¹, Вакерич Михайло Михайлович²,
Бесеганич Інна Веніамінівна³*

Опубліковано	Секція	УДК
27.01.2023	Освіта/Педагогіка	378:364(477)

DOI: <http://dx.doi.org/10.5281/zenodo.7604797>

Ліцензовано за умовами Creative Commons BY 4.0 International license

Анотація. Підготовка науково-педагогічного фахівця вирізняється певними особливостями в загальноосвітньому середовищі. У статті висвітлено специфіку підготовки працівника закладу вищої освіти України в форс-мажорних умовах, зумовлених воєнними діями на території України. Зазначено чинники, які стали причиною практичного використання інноваційних елементів в науково-педагогічному середовищі. У ході дослідження встановлено, що підвищився рівень затребуваності soft-skills та digital-skills у системі підготовки науково-педагогічного працівника. Здійснено аналіз трансформацій, які відбулися в системі підготовки викладача закладу вищої освіти в Україні на навчально-методичному та організаційному рівнях. У науковій розвідці використано методологічний потенціал науково-педагогічного дискурсу (аналіз, моделювання) та мультидисциплінарну науково-філософську методологію синергетичних вимірів. У результатах дослідження вказано, що перспективним напрямом розвитку освітніх стратегій у питанні підготовки науково-педагогічних фахівців є використання інноваційних принципів (цифровізації, інформатизації, технологізації), які забезпечать набуття належного рівня професійних компетентностей за форс-мажорних соціокультурних умов (пандемія COVID-19, воєнний стан). Отже, формування професійних якостей науково-педагогічного працівника в умовах воєнних реалій можливе за умов умілого поєднання інноваційних та традиційних форматів підготовки.

Ключові слова: науково-педагогічний працівник, навчально-методичні компетенції, науково-дослідна активність, цифрові навички, гнучкість, освітні стратегії.

¹ кандидат біологічних наук, доцент, Завідувач кафедри зоології, біологічний факультет, Державний вищий навчальний заклад "Ужгородський національний університет", 88000, Україна, Закарпатська обл., м. Ужгород, пл. Народна, <https://orcid.org/0000-0001-9160-638X>

² доцент, кандидат біологічних наук, доцент, Державний вищий навчальний заклад "Ужгородський національний університет", біологічний факультет, кафедра генетики, фізіології рослин і мікробіології, м. Ужгород, вул. Волошина, 32, <https://orcid.org/0000-0002-3268-7797>

³ кандидат біологічних наук, доцент кафедри ботаніки, старший науковий співробітник, Державний вищий навчальний заклад "Ужгородський національний університет", біологічний факультет, м. Ужгород, вул. Волошина, 32, <https://orcid.org/0000-0002-8977-5560>

The content of the training of scientific and pedagogical staff of higher educational institutions under conditions of military realities (Ukrainian experience)

Annotation. Preparation of scientific and pedagogical specialist has certain peculiarities of general educational environment. The article reflects the specifics of training a worker of higher education institution of Ukraine in force majeure conditions, caused by military actions on the territory of Ukraine. The factors that caused the practical use of innovative elements in the scientific and pedagogical environment are indicated. The study found that the level of demand for soft-skills and digital-skills in the system of training of scientific and pedagogical employee has increased. The analysis of transformations that took place in the system of higher education teacher training in Ukraine at the educational-methodological and organizational level was carried out. The methodological potential of scientific and pedagogical discourse (analysis, modeling) and multidisciplinary scientific and philosophical methodology of synergetic measurements were used in the research. The results of the study indicate that a promising direction for the development of educational strategies in the issue of training scientific and pedagogical specialists is the use of innovative principles (digitalization, informatization, technologization), that will ensure the acquisition of the proper level of professional competencies under force majeure socio-cultural conditions (COVID-19, martial law). Consequently, the formation of professional qualities of a scientific-pedagogical employee under the conditions of military realities is possible with a skillful combination of innovative and traditional formats of training.

Keywords: scientific-pedagogical employee, teaching and learning competences, research activity, digital skills, flexible skills, educational strategies.

Вступ

Постановка проблеми. Інноваційний кластер (інформаційно-комунікативні технології, цифровий простір) актуалізувався у системі вищої освіти України ще в період пандемії COVID-19. В умовах воєнних дій потреби у використанні інноваційних елементів суттєво підвищилися. Такі реалії актуалізували питання внесення змін до системи підготовки фахівців освітньої сфери на всіх рівнях. Для науково-педагогічних працівників ці зміни особливо актуальні, оскільки вони стосуються не лише навчально-методичного складника їхньої професійної діяльності, але й науково-дослідницького та організаційного кластерів роботи.

Воєнні реалії, з одного боку, стали справжнім випробуванням для повноцінного функціонування системи вищої освіти, а з іншого – актуалізували питання освітніх трансформацій у формуванні професійних компетенцій науково-педагогічних фахівців. Традиційна модель професійних компетенцій викладача закладу вищої освіти з набуттям hard-skills в якості фундаментальних професійних навичок та внесенням окремих (ситуативних) елементів soft-skills не є дієвою в динамічних умовах перманентності соціокультурних реалій, пов'язаних з воєнними діями. Наразі затребувані механізми, які забезпечують мобільність, доступність, відкритість освіти. Учасники освітнього процесу повинні мати належний рівень технологічної, цифрової та інформаційно-комунікативної підготовки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Фокус дослідження спрямований на вияв особливостей інноваційного складника в системі підготовки професійних компетенцій науково-педагогічного працівника в умовах воєнних реалій в Україні.

Питаннями статусу та ролі інновацій у системі вищої освіти та самої системи підготовки науково-педагогічних працівників в умовах війни займаються українські дослідники науково-педагогічного дискурсу. Зокрема, Tsekhmister [1] розкриває зміст поствоєнних перспектив переходу освітньої системи України від повоєнних реалій до

європейського освітнього простору, враховуючи інноваційний потенціал української освіти. Особливості технологічної та цифрової грамотності майбутніх працівників освіти окреслюють Tytova & Mereniuk [2]. Sherman et al. [3] наголошують на ролі дистанційних та віртуальних навчальних середовищ в українському освітньому просторі. Vakhmat et al. [4] пропонують модернізувати професійну підготовку майбутніх фахівців за допомогою імерсивних технологій.

Водночас, здійснюється аналіз наукових публікацій, які визначають статус інформаційно-комунікативного, цифрового та технологічного елементів у процесі підготовки науково-педагогічного фахівця. Зокрема, технологізацію та цифровізацію як стратегічні елементи розвитку вищої освіти розглядають Kopp et al. [5], Castañeda et al. [6], Zawacki-Richter [7].

Актуалізацію індивідуальних інноваційних професійних вимірів для науково-педагогічного працівника знаходимо в працях Ally [8] (аспект адаптативності), del Arco et al. [9] (принцип автономності), Cabero-Almenara et al. [10] (особистісно-цільовий вимір цифровізації), Mercader & Gairín [11] (персоналізоване навчальне середовище).

Постановка завдання. Метою наукової розвідки є висвітлення специфіки підготовки працівника закладу вищої освіти України в умовах воєнних реалій, які актуалізували потребу у використанні інноваційних елементів. Завдання, висвітлені у статті, зосереджені на узгодженні сегментів навичок (hard-skills, soft-skills & digital-skills) під час набуття професійних компетенцій науково-педагогічного працівника в сучасному українському кластері вищої освіти.

Результати

Оскільки підготовка науково-педагогічних фахівців передовсім стосується роботи закладів вищої освіти, то варто зазначити, що університети вже тривалий час розробляють стратегії розвитку інноваційного формату не лише в навчально-науковому аспекті, а й в організаційно-логістичних вимірах [5]. Водночас, варто наголосити, що створення інноваційних систем є стратегічним завданням науково-освітніх закладів, яке забезпечується організаційно та фінансово на всіх рівнях їхньої діяльності (навчальному, науково-дослідницькому та організаційному) [6]. Реалії, в яких від науково-педагогічних фахівців вимагатимуть відповідного рівня професійних компетенцій, не надаючи належних умов для їхнього набуття чи вдосконалення, створюють низку суперечностей щодо мотивації використання інноваційних науково-педагогічних принципів.

Важливим аспектом у підготовці науково-педагогічного працівника є трансформація всіх структурних підрозділів закладу вищої освіти. Навчальні та наукові установи, організаційні та методичні структури – функціонування всіх цих підрозділів зазнало змін після початку повномасштабних воєнних дій на території України. Потреба в переорієнтації формату активності зумовила трансформацію професійної діяльності науково-педагогічного працівника. На зміну сталості принципів роботи науково-педагогічних кадрів прийшли динамічність та мобільність. Ці пріоритети виникли як реакція на нові соціокультурні умови в країні. Постає питання щодо збереження фундаментальних принципів безперервності та доступності вищої освіти.

Ефективним механізмом, який допомагає адекватно реагувати на виклики часу в умовах воєнного стану, стала цифровізація. Цифровий простір зарекомендував себе як затребувана та ефективна альтернатива традиційним форматам освітньо-наукової активності в умовах пандемічних обмежень. Використання цифрової складової в роботі науково-педагогічного працівника за останнє десятиліття до пандемії поступово утвердилося на теоретико-стратегічному рівні [7]. Нові конкретно-практичні сценарії (цифрового, інформаційного, технологічного) співіснування у системі вищої освіти

набули актуальності в період пандемії [12]. Цифрові компетенції фактично стали безальтернативними професійними якостями, які дозволили продовжити освітній процес.

Важливим моментом реалізації інноваційних принципів у процесі підготовки науково-педагогічного працівника є їхня узгодженість із традиційним форматом системи вищої освіти.

Таблиця 1

Специфіка інноваційних професійних компетенцій викладача вищої школи в умовах воєнних реалій

Інноваційні професійні компетенції	Особливості підготовки науково-педагогічних працівників в умовах воєнного стану
Гнучкі навички	Актуалізація психолого-педагогічного та гуманітарно-орієнтованого складника
Цифрові навички	Використання цифрової грамотності для організації альтернативних форматів науково-дослідницької та навчально-методичної роботи
Технологічні навички	Технології як інструмент у професійному арсеналі викладача у створенні інноваційних навчально-наукових середовищ
Інформаційно-комунікативні навички	Професійні компетенції, які забезпечують актуальність навчальної та наукової інформації, та шляхи обміну ними між учасниками освітнього простору

*Джерело: власна розробка авторів

З початком повномасштабного військового вторгнення на територію України заклади вищої освіти в Україні, здебільшого, і організаційно, й морально були готові до кардинальних змін, які стали наслідком воєнних реалій. Інноваційність та відхід від традиційної парадигми вищої освіти стали актуальними трендами, оскільки стали активно запроваджуватися як на вертикальному, так і на горизонтальному рівнях. З одного боку, зовнішні чинники зумовили формування нових вимог щодо наявності у викладача закладу вищої освіти якісно нових компетенцій. З іншого боку, науково-педагогічні фахівці, маючи базовий досвід використання інформаційно-цифрових інструментів у побутовому житті, сприйняли та швидко залучили цей формат активності до своїх професійних якостей.

Варто зазначити, що реалізація інноваційних принципів не обмежується практично-ситуативним використанням цих механізмів у роботі викладача. Після ефективного використання в умовах пандемічних обмежень нові навчально-методичні, організаційні та наукові елементи були включені до навчальних програм підготовки науково-педагогічних фахівців та до освітніх стратегій розвитку вищої освіти загалом.

Сучасний прагматичний світ вимагає ефективних рішень від освітньо-наукової спільноти в моментах, які класифікуються як особливі або форс-мажорні. Воєнні реалії в Україні стали своєрідним лакмусовим папірцем, який вказує на життєву необхідність використання інноваційних форматів організації системи вищої освіти. Нові професії, нові професійні компетенції – все це потребує використання інноваційних елементів у підготовці фахівців [10]. Забезпечити надання освітньо-наукових послуг спроможні лише викладачі вищої школи, які усвідомлюють практичне та цільове призначення цифрового світу в сучасній світоглядній парадигмі.

Українці в минулому вже неодноразово доводили, що спроможні зберегти фундаментальні основи всіх сфер соціокультурного життя в складних (а подекуди й критичних) культурно-історичних умовах. Українська науково-педагогічна спільнота

перебуває під значним психологічним тиском [13]. Збереження системи освіти та її кластеру вищої школи є їхнім ключовим завданням в реаліях сьогодення. Наразі досягнення цивілізаційного світу, зокрема, цифрова ера та Четверта Промислова Революція допомагають забезпечити принципи адаптивності в освітньо-науковому просторі [8]. Водночас, гнучкі компетенції є ефективними не лише як адаптивний фактор роботи науково-педагогічного працівника. Soft-skills разом із hard-skills формують загальноприйняті професійні якості викладача майбутнього [2].

Проте, не варто концентруватись на розвитку сучасної вищої освіти в Україні лише у контексті виживання та збереження. Незважаючи на воєнні реалії, освіта розвивається, а інноваційні компетенції сприяють інтеграції сегменту вищої освіти у прогресивні моделі освіти західного суспільства.

Технологічні та цифрові компетентності науково-педагогічних фахівців сприятимуть автономії та самостійності в організації освітньо-наукової діяльності [9]. Актуальним моментом використання інформаційно-цифрового арсеналу під час підготовки майбутнього науково-педагогічного працівника є можливості формування персоналізованого навчального середовища [11]. Такий формат сприяє створенню оптимальних умов для навчання з подальшою трансформацією цього навчального середовища у навчально-науковий простір, в якому стають можливими і дослідницькі пошуки.

Ключовим дискусійним питанням щодо використання нових елементів у науково-педагогічному дискурсі вищої школи постає диференціація основних кластерів професійних навичок, які необхідні майбутньому науково-педагогічному працівнику для ефективної діяльності. Окремі дослідники наголошують на активнішому використанні цифрових ресурсів під час проведення наукової роботи, ніж це є зараз [14]. Зазначається, що цифровізація освіти та цифровізація науки – це два різні процеси, які мають свої особливості та потребують узгодження під час підготовки науково-педагогічного фахівця.

Основним протиріччям використання технологічно-цифрового ресурсу під час підготовки науково-педагогічного працівника є те, що переважна його частина орієнтована на бакалаврський чи магістерський рівень (тобто, етап здобуття освітнього рівня) [15]. Такий підхід краще придатний для дослідження формування інноваційних компетенцій для навчально-методичної чи організаційної роботи. Однак за таких умов складно організувати повноцінне освоєння гнучких та цифрових навичок для науково-дослідної активності. Коли ж ця проблема загострюється відсутністю належної матеріально-технічної та організаційно-логістичної підтримки через воєнні реалії, то набуття нових компетенцій повинно стати основним напрямком роботи уряду та науково-педагогічної спільноти. Дистанційна підготовка постає актуальним інструментом не лише як навчальне середовище, але й як формат підготовки науково-педагогічних спеціалістів, викладачів закладів вищої освіти [3].

Коли ж долучити до етапу підготовки науково-педагогічно фахівця період його становлення в закладі вищої освіти (здобуття наукових ступенів та вчених звань), то отримуємо цілісний процес інноваційної активності викладача вищої школи. Так реалізується постійне оновлення професійного рівня викладача закладу вищої освіти [16]. Зазначимо, що гнучкі навички ефективні лише за умови їхнього вдосконалення та оновлення практично в онлайн-режимі, чим вони й відрізняються від фундаментальних педагогічних компетенцій, які, як правило, є сталими. Набуття гнучких цифрових навичок повинне бути безперервним у освіті 4.0 [17]. Вказана особливість має важливе значення для формування мобільності та динамічності професійних компетенцій, які актуалізуються в період форс-мажорного стану в системі освіти.

Використання альтернативних навчальних та наукових форматів значно покращує мобільність та інклюзивність науково-педагогічного фахівця, даючи змогу уникати перешкод, які характерні для викладача вищої школи за звичних умов організації праці [18]. Новітні дослідження освіти та науки значну увагу приділяють етичному фактору під час реалізації альтернативних принципів [19]. Імерсивні технології в освіті, які забезпечуються цифровими інструментами, у разі використання в практично-освітній чи практично-науковій активності повинні слугувати ефективним освітнім інструментом, який покликаний забезпечити доступність освіти та розвиток науки в умовах воєнних реалій.

Дискусійним питанням в освітньо-науковій спільноті залишається проблема оцінки компетентностей науково-педагогічного фахівця [20]. Класичний формат наразі не діє через надзвичайну динамічність використання ІКТ в освітньо-науковій активності. Нині результати впровадження нових освітніх середовищ з'являються фактично в онлайн-режимі, і оцінювати їх можуть самі ж учасники освітньо-наукового процесу. Швидкий та динамічний світ сьогодення не дає змоги провести класичний процес затвердження окремих принципів роботи інноваційного сегменту, оскільки час, витрачений на ці дії, позбавить його актуальності. Водночас, із плином часу український досвід, набутий у процесі впровадження тієї ж цифровізації до систем підготовки науково-педагогічних фахівців в умовах війни, постане предметом розгляду світового науково-педагогічного дискурсу [1].

Зрештою, проблема підготовки науково-педагогічних працівників в реаліях воєнного стану порушується на всіх рівнях владних структур. Український уряд чітко окреслив перелік напрямів розвитку вищої освіти, які покликані зберігати та розвивати цей сегмент освітнього простору. В стратегіях розвитку вищої освіти в Україні зазначається, що для того, щоб «запрацювала тріада – навчання, наукові дослідження, впровадження інновацій – вища школа має взаємодіяти з високотехнологічним виробництвом» [21]. Відтак, технічні, цифрові та інформаційно-комунікативні компетенції учасників освітнього процесу – а особливо науково-педагогічних працівників – повинні бути на високому професійному рівні.

Висновки

Отже, зміст підготовки науково-педагогічних працівників в умовах воєнного стану концентрується навколо двох ключових складників:

- збереження функціонування системи вищої освіти та забезпечення навчальної, методичної та науково-дослідної роботи викладачів закладів вищої освіти України;
- розвиток перспективних освітніх та наукових стратегій і практик, формування підґрунтя для подальшої інтеграції української вищої освіти у прогресивний світовий освітній простір.

Перспективним напрямом досліджень практично-орієнтованого виміру підготовки науково-педагогічного працівника з використанням інноваційних інструментів є збереження балансу між науковою, організаційною та навчально-методичною діяльністю, що є важливим критерієм професійних компетентностей викладача. Нові інструменти повинні забезпечити рівноцінний доступ до необхідних наукових, організаційних та навчальних ресурсів у процесі набуття професійних навичок. За таких умов викладач закладу вищої освіти матиме всі можливості реагувати на форс-мажорні зовнішні реалії. В умовах нестабільності та невизначеності воєнного стану набуття універсальних професійних компетенцій, які ґрунтуються на інноваційних принципах, дає змогу здійснювати повноцінну науково-педагогічну діяльність.

Список використаних джерел

1. Tsekhmister Y. (2022). Education of the future: from post-war reconstruction to EU membership (Ukrainian case study). *Futurity Education*, 2(2), 42–52. DOI: <https://doi.org/10.57125/FED/2022.10.11.28>.
2. Tytova N. & Mereniuk K. (2022). Digital literacy of future teachers in the realities of large-scale military aggression (Ukrainian experience). *Futurity Education*, 2(3), 43–54. DOI: <https://doi.org/10.57125/FED/2022.10.11.33>.
3. Sherman M., Puhovskiy E., Kambalova Y. & Kdyrova I. (2022). The future of distance education in war or the education of the future (the Ukrainian case study). *Futurity Education*, 2(3), 13–22. DOI: <https://doi.org/10.57125/FED/2022.10.11.30>.
4. Bakhmat N., Kruty K., Tolchieva H. & Pushkarova T. (2022). Modernization of future teachers' professional training: on the role of immersive technologies. *Futurity Education*, 2(1), 28–37. DOI: <https://doi.org/10.57125/FED/2022.10.11.22>.
5. Kopp M., Gröblinger O. & Adams S. (2019). Five common assumptions that prevent digital transformation at higher education institutions. *INTED2019 Proceedings*, 1448–1457. DOI: <https://doi.org/10.21125/inted.2019.0445>.
6. Castañeda L., Esteve-Mon F. & Yara Postigo-Fuentes A. (2022). Digital teaching competence development in higher education: key elements for an institutional strategic approach. In: *Handbook of Digital Higher Education*. Cheltenham, Edward Elgar Publishing. DOI: <https://doi.org/10.4337/9781800888494.00034>.
7. Zawacki-Richter O. (2021). The current state and impact of Covid-19 on digital higher education in Germany. *Human Behavior with Emerging Technologies*, 3, 218–226. DOI: <https://doi.org/10.1002/hbe2.238>.
8. Ally M. (2019). Competency Profile of the Digital and Online Teacher in Future Education. *International Review of Research in Open and Distributed Learning*, 20(2). DOI: <https://doi.org/10.19173/irrodl.v20i2.4206>.
9. del Arco I., Silva P. & Flores O. (2021). University Teaching in Times of Confinement: The Light and Shadows of Compulsory Online Learning. *Sustainability*, 13(1), 375. DOI: <https://doi.org/10.3390/su13010375>.
10. Cabero-Almenara J., Guillén-Gámez F. D., Ruiz-Palmero J. et al. (2021). Digital competence of higher education professor according to DigCompEdu. Statistical research methods with ANOVA between fields of knowledge in different age ranges. *Education and Information Technologies*, 26, 4691–4708. DOI: <https://doi.org/10.1007/s10639-021-10476-5>.
11. Mercader C. & Gairín J. (2020). University teachers' perception of barriers to the use of digital technologies: the importance of the academic discipline. *International Journal of Educational Technology in Higher Education*, 17(4). DOI: <https://doi.org/10.1186/s41239-020-0182-x>.
12. Nuere S. & de Miguel L. (2021). The Digital/Technological Connection with COVID-19: An Unprecedented Challenge in University Teaching. *Tech Know Learn*, 26, 931–943. DOI: <https://doi.org/10.1007/s10758-020-09454-6>.
13. Шевчук І., Шевчук А. Освітня аналітика крізь призму війни: виклики та можливості для вищої школи України. *Економіка та суспільство*. 2022. № 39. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-39-80>.
14. Amhag L., Hellström L. & Stigmar M. (2019). Teacher Educators' Use of Digital Tools and Needs for Digital Competence in Higher Education. *Journal of Digital Learning in Teacher Education*, 35(4), 203–220. DOI: <https://doi.org/10.1080/21532974.2019.1646169>.
15. Esteve-Mon F. M., Llopis-Nebot M. A. & Adell-Segura J. (2020). Digital Teaching Competence of University Teachers: A Systematic Review of the Literature. *IEEE Revista*

- Iberoamericana de Tecnologías del Aprendizaje*, 15(4), 399-406. DOI: <https://doi.org/10.1109/RITA.2020.3033225>.
16. Mirete A. B., Maquilón J. J., Mirete L. & Rodríguez R. A. (2020). Digital Competence and University Teachers' Conceptions about Teaching. A Structural Causal Model. *Sustainability*, 12(12), 4842. DOI: <https://doi.org/10.3390/su12124842>.
 17. Bonfield C. A., Salter M., Longmuir A., Benson M. & Adachi C. (2020). Transformation or evolution?: Education 4.0, teaching and learning in the digital age. *Higher Education Pedagogies*, 5(1), 223–246. DOI: <https://doi.org/10.1080/23752696.2020.1816847>.
 18. Guillén-Gámez F. D., Mayorga-Fernández M. J., Bravo-Agapito J. (2021). Analysis of Teachers' Pedagogical Digital Competence: Identification of Factors Predicting Their Acquisition. *Technology, Knowledge and Learning*, 26, 481–498. DOI: <https://doi.org/10.1007/s10758-019-09432-7>.
 19. Mățã L., Clipa O. & Tzafilkou K. (2020). The Development and Validation of a Scale to Measure University Teachers' Attitude towards Ethical Use of Information Technology for a Sustainable Education. *Sustainability*, 12(15), 6268. DOI: <https://doi.org/10.3390/su12156268>.
 20. Usart Rodríguez M., Lázaro Cantabrana J. L. & Gisbert Cervera M. (2021). Validation of a tool for self-evaluating teacher digital competence. *Educación XXI*, 24(1), 353–373. DOI: <http://doi.org/10.5944/educXX1.27080>.
 21. Іщенко А., Карпенко М. Українська система вищої освіти в умовах воєнної агресії рф: проблеми й перспективи розвитку. Національний інститут стратегічних досліджень (1.06.2022). URL: https://niss.gov.ua/news/statti/ukrayinska-systema-vyshchoyi-osvity-v-umovakh-voyennoyi-ahresiyi-rf-problemy-y?_cf_chl tk=03qGJlw.TRciwUO.e2qzf8y lAHd pYRwy l9o64EJU-1673956650-0-gaNycGzNCL0